

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **HOTEL AMBASSADOR ZLATÁ HUSA spol. s r. o.**, Václavské náměstí 840/5, Praha 1, zastoupená JUDr. Václavem Chumem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, Štěpánská 567/15, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. ČOI 137795/17/O100/17/18/SvoŠte/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2020, č. j. 30 A 171/2018-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. 137795/17/O100/17/18/SvoŠte/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), snížena výše pokuty uložené žalobkyni rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 9. 2017, č. j. ČOI 113236/17/2200, za spáchání přestupku podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), z částky 250 000 Kč na částku

150 000 Kč; ve zbytku bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

[2] Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že na internetových stránkách www.esplanade-marienbad.cz ve stavu ke dni 15. 2. 2016 a 23. 5. 2016, v informačních letácích a prostřednictvím ceníku služeb pod názvem „Ceník lékařských výkonů lázeňských a rehabilitačních procedur“ dne 1. 3. 2016 v provozovně „Hotel Esplanade Spa&Golf Resort, Karlovarská 434/15, 353 01 Mariánské Lázně, nabízela ubytovací služby spojené s léčebnými procedurami, které prezentovala jako „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“, a hotel samotný jako zařízení splňující veškeré požadavky lázeňské léčby, tj. způsobem vzbuzujícím dojem, že se jedná o služby lázeňské péče, ačkoli k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče nebyla oprávněna, neboť nedisponovala příslušným oprávněním Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví. Hotel byl registrován pouze jako zařízení oprávněné poskytovat léčebně rehabilitační péči, jak bylo zjištěno kontrolou internetových stránek ve stavu ke dni 15. 2. 2016 a 23. 5. 2016 a kontrolou provedenou v provozovně „Hotel Esplanade Spa&Golf Resort“. Tím žalobkyně porušila § 4 odst. 4 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť porušila zákaz nekalých obchodních praktik.

[3] Krajský soud shora citovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. V podstatné části argumentace se přitom krajský soud ztotožnil se závěry žalované a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak nepřisvědčil námitce žalobkyně, že při posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bylo potřeba přihlídnout ke kontextu služeb, které stěžovatelka historicky poskytovala. Žalobkyně měla dva a půl roku na nápravu nezákonného stavu poté, co pozbyla oprávnění poskytovat služby lázeňské léčebně rehabilitační péče. Námitce, že průměrný spotřebitel nemohl být klamán označením služeb jako lázeňských, protože zákon o zdravotnických službách není základním zákonem, a průměrný spotřebitel tak nemá povědomí o tom, co spadá pod lázeňské léčebně rehabilitační služby, krajský soud také nepřisvědčil. Dle krajského soudu má hlavně spotřebitel právo na pravdivé informace o produktech, což koresponduje s povinností prodávajícího takové informace poskytnout.

[4] K námitkám vztahujícím se k přiměřenosti uložené pokuty krajský soud odkázal opět na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žalovaná při stanovení výše pokuty správně zohlednila i skutečnosti, které namítala žalobkyně v žalobě jako odůvodňující uložení nižší pokuty. Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně o možnosti upuštění od uložení pokuty. Dle krajského soudu byly pro uložení pokuty splněny předpoklady, které uložení pokuty odůvodňovaly. Krajský soud dále k výši pokuty uvedl, že byla stanovena v mezích pro uvážení žalované. Nepřisvědčil ani námitce nedostatečného zdůvodnění výše pokuty. Dle krajského soudu nebylo podstatné, že číselná hodnota byla vyšší než ve srovnatelných případech. Podstatné bylo, že výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

pokračování

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[6] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně právně posoudil skutkový stav a nedostatečně se vypořádal s jejími námitkami. Na více místech odůvodnění napadeného rozsudku toliko odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované.

[7] V další části kasační stížnosti stěžovatelka opakuje svou žalobní argumentaci. Dříve byla oprávněna poskytovat lázeňskou péči, avšak poté, co vstoupil v účinnost zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (dále jen „zákon o zdravotních službách“), došlo ke zrušení tzv. nestátních zdravotnických zařízení. Stěžovatelka tak byla na základě rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru zdravotnictví ze dne 16. 8. 2013 oprávněna poskytovat již pouze specializovanou ambulantní péči v oborech rehabilitační a fyzikální medicíny - léčebně rehabilitační péče. Stěžovatelka od té doby lázeňskou rehabilitační péči ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotních službách neposkytovala. Žalobkyně také ze svých propagačních materiálů začala odstraňovat přívlastek „lázeňský“ a proškolila personál, aby takové služby spotřebitelům nenabízela. Aktivně usilovala o uvedení skutečného stavu do souladu se stavem právním a v době zahájení řízení o přestupku již ze všech svých materiálů přívlastek „lázeňský“ odstranila.

[8] Podle stěžovatelky samotný zákon o zdravotních službách nepatří mezi základní právní předpisy, u nichž se dá předpokládat jejich obecná znalost běžnou populací, resp. spotřebiteli. Naopak, jde o zákon, který často není detailně znám ani osobám s právníkům vzděláním, nevěnují-li se zdravotnickému právu. Navíc samotný zákon o zdravotních službách je doplněn řadou prováděcích vyhlášek Ministerstva zdravotnictví. Lze silně pochybovat, že by průměrný spotřebitel mohl být jejím jednáním klamán, neboť ten obvykle nemá znalost zákona o zdravotních službách. Podle žalobkyně mohlo být správní řízení zastaveno, neboť vytýkané jednání nenaplnilo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

[9] S ohledem na povahu jednání, které mělo naplnit skutkovou podstatu přestupku, jí byla uložena nepřiměřená pokuta. Žalovaná při určování její výše nepřihlédla ke všem relevantním okolnostem. Neuvažovala ani o upuštění od uložení pokuty, ačkoliv tuto možnost reálně měla. Přitom závažnost jednání stěžovatelky byla minimální a s ohledem na skutečnost, že závadný stav byl odstraněn ještě před zahájením řízení o přestupku, mohlo dojít k nápravě i bez uložení pokuty.

[10] Žalovaná se ztotožňuje se závěry krajského soudu a s ohledem na povahu kasačních námitek, do značné míry shodných se žalobními, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační

stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[13] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Důvod nepřezkoumatelnosti dle stěžovatelky spočíval v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkami stěžovatelky konkrétně, ale pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované. To však je z povahy věci dáno tím, že žalobní námitky jsou do jisté míry obdobou námitek odvolacích. Napadený rozsudek přitom nemůže být nepřezkoumatelný pouze z důvodu, že krajský soud pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalované, s nímž se ztotožnil. Není v zásadě chybou, pokud krajský soud, ztotožnil-li se s hodnocením správního orgánu, na jeho odůvodnění pouze odkáže se souhlasným dovětkem. Účelem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[14] Co se týče posouzení věci samé, předmětem sporu není skutkový stav, tedy že stěžovatelka prezentovala na svých webových stránkách, že poskytuje „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“, a že prezentovala, že „hotel splňuje veškeré požadavky lázeňské léčby“, ale jeho právní hodnocení. Stěžovatelka míní, že svým jednáním nemohla uvést spotřebitele v omyl. Krajský soud se s tímto tvrzením neztotožnil a přisvědčil žalované, že stěžovatelka porušila zákaz nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, když se dopustila klamavého konání podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[15] Krajský soud rozhodnou právní otázku posoudil v souladu se zákonem. Lázeňská péče je legislativní zkratkou lázeňské léčebně rehabilitační péče podle § 2 odst. 3 zákona č. 164/2001 Sb., o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů. Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o zdravotních službách je pak lázeňská péče zdravotní službou. Stěžovatelka na svých stránkách prezentovala, že je oprávněna poskytovat zdravotní službu, aniž by takové oprávnění skutečně měla. Lze předpokládat, že zdravotní služby bude vyhledávat zejména specifická skupina spotřebitelů – ti, kteří vyhledávají zdravotní péči za účelem předcházení, odhalení a odstranění nemoci; udržení, obnovení nebo zlepšení zdravotního nebo funkčního stavu; udržení a prodloužení života a zmírnění utrpení; pomoci při reprodukci a porodu; a posuzování zdravotního stavu [srov. § 2 odst. 4 písm. a) zákona o zdravotních službách]. Taková skupina spotřebitelů bude těžko vyhledávat zdravotní služby za účelem poskytnutí zdravotní péče, aniž by věděla, jaký konkrétní druh zdravotní péči potřebuje vyhledat. Vedle spotřebitelů, kteří budou vyhledávat zdravotní služby, jistě budou existovat i spotřebitelé vyhledávající spíše cosi jako wellness, tj. služby, které jim „udělají dobře“ a nejspíše i prospějí jejich zdraví, ale nemusí mít charakter zdravotních služeb ve smyslu zákona o zdravotních službách. Nicméně skupina spotřebitelů, kteří budou vyhledávat zdravotní služby, bude zejména ve vztahu k hotelu ve tradičním lázeňském městě, jímž jsou Mariánské Lázně, s velkou pravděpodobností nezanedbatelná. V nyní projednávané věci je přitom nepodstatné, zda je spotřebitel schopen posoudit, co je obsahem lázeňské péče – postačí, pokud ví, že za účelem stanoveným v § 2 odst. 4 písm. a) zákona o zdravotních službách potřebuje

pokračování

vyhledat lázeňskou péči. Jednání stěžovatelky tak bylo způsobilé ovlivnit přinejmenším některé spotřebitele při rozhodování o pořízení služby od stěžovatelky, tudíž stěžovatelka naplnila svým jednáním znaky klamavého konání podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[16] Stěžovatelka navíc svým jednáním naplnila znaky praktiky, kterou je potřeba podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele považovat vždy za nekalou. Jednání stěžovatelky totiž spadá pod skutkovou podstatu vymezenou v příloze č. 1 zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně v jejím písm. c), podle něhož *„obchodní praktiky jsou vždy považovány za klamavé, pokud prodávající prohlašuje, že jemu, jeho výrobku nebo jím poskytované službě bylo uděleno schválení, potvrzení nebo povolení, ačkoli tomu tak není, nebo takové prohlášení není v souladu s podmínkami schválení, potvrzení nebo povolení“*. K poskytování zdravotní péče je podle § 11 zákona o zdravotnických službách potřeba oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Podle § 16 odst. 3 písm. c) zákona o zdravotních službách je podmínkou pro udělení oprávnění k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče souhlas ministerstva zdravotnictví. Stěžovatelka přitom na svých stránkách prohlásila, že splňuje veškeré podmínky pro poskytování lázeňské léčby. Mezi podmínky pro poskytování lázeňské péče však spadá právě oprávnění k poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče a souhlas ministerstva s poskytováním této péče, bez něž není možné oprávnění vydat. Pokud stěžovatelka uváděla, že poskytuje „lázeňské služby“ a „lázeňské procedury“ a že „hotel splňuje veškeré požadavky lázeňské léčby“, vzbuzovala tím dojem, že poskytuje lázeňskou péči, a tedy (jelikož jinak by nepostupovala v souladu s regulačními pravidly) má oprávnění udělené krajským úřadem a souhlas udělený ministerstvem, i když tomu tak v rozhodné době nebylo. Jednání stěžovatelky tak bylo podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele možno považovat za každých okolností za nekalou obchodní praktiku.

[17] Co se týče námitky, že pokuta přesahuje výše pokut ukládaných ve srovnatelných případech, Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že správní orgány odůvodnily výši sankce s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu. V této souvislosti lze připomenout, že zákon o ochraně spotřebitele umožňuje podle § 24 odst. 17 písm. e) uložit pokutu do výše až 5 000 000 Kč. Obecně vzato, pokuta sama o sobě může být vysoká. Nepřípustný je až na výjimky (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 33 *in fine*) její likvidační charakter. Krajský soud neshledal pokutu uloženou stěžovateli zjevně nepřiměřenou ani likvidační a toto nenamítá ani stěžovatelka. Pokuta ve výši 150 000 Kč se nachází zjevně u dolní hranice zákonné sazby pokuty, jakkoli částka sama je co do své absolutní výše již citelná.

[18] Námitce, že žalovaná nezohlednila při stanovení výše pokuty veškeré okolnosti případu, které stěžovatelka vyjmenovává v závěru doplnění kasační stížnosti, též nelze přisvědčit. Z napadeného rozhodnutí žalované je zjevné, že žalovaná při stanovení výše pokuty přihlédla k výši pokut udělovaných správními orgány ve srovnatelných případech, k majetkové situaci stěžovatelky, k tomu, že stěžovatelka se dopustila přestupku z nedbalosti a že odstranila závadný stav ještě před zahájením řízení o přestupku. Zároveň žalovaná zohlednila, že stěžovatelka byla již 27. 10. 2015 upozorněna 1. náměstkem hejtmana Karlovarského kraje, že se může dopouštět nekalé obchodní praktiky. Ani

námítka, že k jednání stěžovatelky došlo pouhou změnou právní úpravy, není trefná. Pokud k pochybení dojde přehlédnutím změny právní úpravy, ne vždy musí jít z materiálního hlediska o jednání, jež naplní znaky správního deliktu. V nyní projednávaném případě však, jak již bylo řečeno, byla stěžovatelka na možnost, že se dopouští nekalé obchodní praktiky, s dostatečným předstihem upozorněna. Měla tedy prostor k uvedení svého chování do souladu se změněnou právní úpravou. K údajné faktické (ne)možnosti klamat spotřebitele nebylo důvodu přihlížet, neboť, jak bylo shora vyloženo, stěžovatelka přinejmenším část svých potenciálních zákazníků (spotřebitelů) objektivně klamala. K tomu, že se jednalo o první porušení právních předpisů stěžovatelkou, přihlédl při stanovení výše pokuty již správní orgán prvního stupně. Žalovaná tedy vskutku zohlednila při stanovení výše pokuty veškeré relevantní okolnosti a v mezích správního uvážení stanovila výši pokuty tak, že není zjevně nepřiměřená ani likvidační.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované, které by jako procesně úspěšné náhrada nákladů řízení obecně příslušela, nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. prosince 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu